

V SREDIŠČU POZORNOSTI

KAKO SMO VOLILI

• Za boljši • jutri

Tako, volitve so za nami. 31. marca smo v volilne skrinjice zmetali poslednje glasovnice in s tem opravili svojo državljansko dolžnost. »Glasujmo danes za boljši jutri!« so nas pozivali plakati (mimogrede — prvič se je zgodilo, da so naš na volitve vabili lepaki, ki so bili povrh vsega še prijetni za oko) in res je, kar je zapisal Pavliha, da je bil tisti »jutri«, torej naslednjega dne 1. april. Toda pomen, ki se skriva v tem posrečenem geslu, je mnogo globlji in tega so se zavedali vsi tisti delovni ljudje in občani, ki so v sončnem nedeljskem jutru množično pohiteli na volišča. Ta »jutri« je vsem tem tisočem pomenil prihodnost, in, kar je še bolj pomembno, možnost, da lahko na to prihodnost tudi sami vplivajo...

• O poteku volitev so nas izčrpno obveščali dnevni časopisi in tudi na RTV so se uspešno spoprijeli s to nalogo (čeprav so »radijem« mnogi zamerili »nepraznični« program v jutranjih urah: nobene koračnice, nobene borbene pesmi — otroška radijska igra in pika). Zato naj bo tokrat ta zapis bolj podoben reportaži — zbirki vtisov s tega lepega nedeljskega dne.

• Jutro je bilo res lepo in morda so se prav pri vremenu ponekod malce všteli, saj so odprli volišča šele po sedmi uri. Je pa stvar taka, da so nedeljski izleti med našim ljudstvom že tako k srcu zrasli, da bi vseeno kazalo v prihodnje računati tudi na to. Vrste, ki so se začele nabirati skoraj na vseh voliščih, so namreč odgnale marsikaterega manj volilno navdahnjenega občana. »Bom pač volil zvečer, ko se vrnem«, si je mislil kdo od nestrpnih volivcev, toda če se ni vrnil pred sedmo uro, se je krepko uštel, volilne komisije pa tudi, ker so jim manjkali odstotki...

• Ko smo že pri vrstah — slišati je bilo predloge, naj bi prihodnjič pripravili več volišč, s čimer bi precej zvečali »prepustnost«. Tako pa so bili repi pred zastavami okrašenimi poslopji včasih dolgi tudi po več deset metrov. To je kajpak med čakajočimi naredilo precej godrnjanja, ki so ga bili seveda deležni tudi člani volilnih odborov. Ti so imeli pri tokratnih volitvah res težko nalogo, saj se je vsa procedura rahlo razlikovala od običajne, zato je bilo

treba veliko napotkov, navodil, saj se marsikdo ni preveč znašel med temi skrinjami. Morda kdo od volivcev ni bil zadovoljen z

ŠTEVILKE

Na volitvah članov delegacij temeljnih samoupravnih skupnosti OZD, družbenopolitičnih organizacij in društev ter JLA je 28. marca 1974 od 30.455 vpisanih volivcev glasovalo 28.020 delovnih ljudi ali 92,14 %. Na teh volitvah je bilo izvoljenih 156 delegacij.

Od skupnega števila 1.321 kandidatov je bilo izvoljenih 1.055 delegatov. Med njimi je 27,3 % mladih, 33,4 % žensk, 65,1 % neposrednih proizvajalcev, 24,5 % članov ZK in 6,6 % udeležencev NOB.

razlago (prejeli smo celo eno anonimno pismo, v katerem se neki pogumni občan huduje nad pomanjkljivimi navodili, ki jih je bil deležen), toda v glavnem so člani komisij opravili svoje delo temeljito, kljub različnim zapletom, ki jim niso bili sami krivi.

• »Kako pravite, da moram obkrožiti? Tule?« je drezal mož srednjih let v tovarišico ob skrinji.

• »Poglejte, če se strinjate z listo, obkrožite...« — in je tisočič ponovila stavek, ki ga bo verjetno do večera morala še nekaj stokrat. Mož pa nič.

• »Čakajte, čakajte. Kam se obračate, če vas sprašujem, mi prosim pojasnite, saj zato ste tukaj!« je nergal. Res je bila tovarišica ob skrinji zato, da bi pomagala ljudem, toda vsakemu posebej pač ni morala razlagati, zakaj je lista zaprta in ne odprta, kako da Jože ta in ta ni prišel na listo in podobno...

• Takih nergačev je bilo v nedeljo še nekaj, toda v glavnem so bili volivci disciplinirani, saj so videli, v kakšnih pogojih morajo delati člani volilnih odborov.

• Ko smo že pri odborih — opazili smo prijetno novost, ki jo je bil marsikdo vesel: zelo veliko je bilo mladih, ponekod celo sami mladi. Zaupali so jim zahtevno nalogo, toda opravili so jo tako, da se je marsikdo, ki rad kdaj kakšno reče čez »huligansko in nespodobno mladino«, vgriznil v jezik.

• »Poglej no, poglej, kakšna fejest dekleta imajo tu notri. Najraje bi se še enkrat postavil v vrsto pred skrinjami, če me ne bi zamerjali,« je zabundal sivolasni volivec svojemu kompanjonu, ko sta stopila skozi vrata draveljskega volišča...

• Besedičimo in besedičimo, na nekaj smo pa vendarle pozabili — na volilni štab. ki je bedel nad potekom volitev. V prostorih občinske SZDL so se zbrali številni družbenopolitični delavci, ki so predežurali ves dan, zbirali podatke, intervenirali, kjer je bilo potrebno in obiskovali volišča. Telefon v pisarni sekretarja je stalno brnel, vsake toliko časa pa je s svojimi listami prihitel tudi Janez Kralj, tajnik občinske volilne komisije.

• »Krajevna skupnost Pirniče ima že preko 90 odstotkov«, je že nekako sredi dopoldneva zahreščalo v telefonski slušalki. Predrag Stojanovič (ki je bil, mimogrede, zadnjič zelo jezen na nas, ker smo objavili njegovo ime in priimek, ker da sedaj vsi vedo, kako se piše — doslej so ga namreč poznali le pod imenom Brko) je zasijal.

• »No, fantje, kaj sem vam rekel? Naše Pirniče bodo med najboljšimi!«

• Rezultati, ki so jih v štabu zbrali do 16. ure, so že dali slutiti precej visoko udeležbo. Kritična so bila le nekatera volišča, pa še na teh je po peti uri zopet postalo bolj živahno — ljudje so se vračali z izletov...